

LIBRIS

We know
books

L. Frank Baum

Trăjitorul din Oz

Ediție originală integrală

*Traducere din limba engleză
de Albert Toma*

Ilustrații de Oana Voican și Sohrabi Arefe

Ars Libri

Cuprins

<i>Capitolul 1 - Ciclonul</i>	5
<i>Capitolul 2 - Întâlnire cu munchkinezii</i>	10
<i>Capitolul 3 - Cum l-a salvat Dorothy pe Sperie-Ciori</i>	17
<i>Capitolul 4 - Drumul prin pădure</i>	24
<i>Capitolul 5 - Cum a fost salvat Omul-de-Tinichea</i>	29
<i>Capitolul 6 - Leul cel Fricos</i>	36
<i>Capitolul 7 - Drumul către Marele Oz</i>	42
<i>Capitolul 8 - Câmpul de maci ucigători</i>	49
<i>Capitolul 9 - Regina Soarecilor de Câmp</i>	55
<i>Capitolul 10 - Străjerul Porții</i>	60
<i>Capitolul 11 - Minunatul oraș al lui Oz</i>	67
<i>Capitolul 12 - În căutarea Vrăjitoarei Rele</i>	78
<i>Capitolul 13 - Salvarea</i>	89
<i>Capitolul 14 - Maimuțele înaripate</i>	93
<i>Capitolul 15 - Descoperim cine este Oz, Teribilul</i>	99
<i>Capitolul 16 - Magia Marelui Șarlatan</i>	108
<i>Capitolul 17 - Balonul</i>	111
<i>Capitolul 18 - Departe în sud</i>	116
<i>Capitolul 19 - Copacii-Luptători</i>	120
<i>Capitolul 20 - Ținutul Portelanului</i>	123
<i>Capitolul 21 - Regele Fiarelor</i>	130
<i>Capitolul 22 - Ținutul Quadlingilor</i>	134
<i>Capitolul 23 - Glanda, Vrăjitoarea cea Bună, și dorința lui Dorothy</i>	138
<i>Capitolul 24 - Acasă</i>	142

*Capitolul 1**Cicloul*

Dorothy trăia în inima marilor prerii ale Kansasului, împreună cu unchiul Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, nevasta acestuia. Aveau o casă mică, fiindcă lemnul care a clădit-o fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Aveau patru pereți, o podea și un acoperiș, toate la un loc formau o cămăruță, iar în ea aveau o sobă pe care mai fierbeau oala cu mâncare, un dulap pentru veselă, o masă, trei-patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em dormeau într-un pat mare în colț, iar Dorothy într-un pat mic în celălalt colț. Nu aveau nici pod și nici beci. Săpaseră totuși o groapă sub podea, pe care o numeau groapa ciclonului. Acolo se adăposteau atunci când vremea era nefastă și se formau acele vârtejuri năprasnice care aveau puterea să smulgă toate casele din calea lor. Și, ca să astupe groapa din mijlocul dușumelei, meșteriseră un chepeng sub care se afla o scăriță care ducea în acea micuță groapă întunecată.

Când Dorothy stătea în pragul ușii și privea în zare, nu vedea decât preria cenușie care se întindea cât marea. Nici urmă de copaci sau case care să întrerupă întinderea nesfârșită a șesului ce părea să se unească cu cerul. Soarele pârjolise pământul până ce se prefăcuse într-o mare cenușie cu insule sterpe pe alocuri. Nici măcar iarba nu mai era verde, căci razele soarelui arseseră vârfurile firelor lungi și subțiri până ce își pierduseră culoarea și se contopiseră cu restul peisajului cenușiu. Odată, casa fusese vopsită, dar pălise în fața soarelui, iar ce mai rămăsese din vopsea fusese curățat de ploaie. Acum casa făcea parte și ea din același tablou mohorât.

Mătușa Em venise acolo pe vremea când era o femeie tânără și

frumoasă. Soarele și vântul o schimbaseră chiar și pe ea. Îi răpiseră strălucirea privirii și în loc rămăsese un cenușiu sobru. Îi șterseseră îmbujorarea de pe obraji și buze, care erau acum la fel de cenușii. Era sfrijită, subțirică și nu a mai îndrăznit să zâmbească vreodată. Când Dorothy, care era orfană, venise la ea, mătușa Em se bucurase enorm să-i audă chicotelile, atât de mult că își ducea mâna la piept și striga de fericire de fiecare dată când îi auzea vocea suavă și dulce. Și încă se minuna de voioșia fetei când găsea un nou motiv de râs.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Muncea din greu din zori până-n toiul nopții și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu, de la lungă lui barbă până la cizmele obosite. Avea un aer solemn și grav. Rareori vorbea.

Toto o făcea pe Dorothy să râdă cel mai mult. O salvase din ghearele cenușii. Toto nu era cenușiu. Era un cățeluș negru, cu blană lungă și mătăsoasă care privea cu niște ochișori negri din care răsăreau două stelute și își revărsau strălucirea pe boticul lui amuzant. Toto se juca toată ziua, iar Dorothy se juca și ea cu el și îl iubea din toată inima.

În acea zi, totuși, nu se jucau. Unchiul Henry stătea în pragul ușii și se uita cu teamă la cerul care era mai cenușiu decât fusese vreodată. Dorothy se apropie de el cu Toto în brațe și se uită și ea la cer. Mătușa Em spăla vasele.

Depart, dinspre nord, se auzi un vuiet slab al vântului, iar unchiul Henry și Dorothy văzură atunci că, în depărtare, iarba făcea plecăciuni în fața furtunii ce avea să vină. Se auzi atunci un șuiert ascuțit venind dinspre sud și, când se uitară într-acolo, văzură valuri în iarbă care se îndreptau spre ei.

Brusc, Henry se ridică în picioare:

– Vine ciclonul, Em! strigă spre nevasta lui. Mă duc să văd de animale, continuă el și o luă la fugă spre țarcurile vacilor și cailor.

Mătușa Em lăsa vasele și se îndreptă spre ușă. Simțea cum peri-

colul era tot mai aproape.

– Repede, Dorothy! strigă ea. Fugi în beci!

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat; fetița încercă să-l prindă. Mătușa Em, înspăimântată, deschise ușa din podea și coborî pe scăriță până în cămăruța lor întunecată. Dorothy reuși să-l prindă pe Toto și se duse după mătușa ei. Când se afla la jumătatea drumului, un vuiet puternic al vântului o scutură și pe ea, și pe casă atât de tare că își pierdu echilibrul și ateriză direct pe podea.

Și, deodată, se întâmplă ceva nemaivăzut.

Casa se învărti de două sau trei ori și începu să zboare. Dorothy avea impresia că se află într-un balon cu aer cald.

Vânturile din sud și din nord se întâlniseră acolo unde fusese casa, care acum era în miezul ciclonului. În mijlocul unui ciclon, aerul este în general calm, dar presiunea puternică a vântului din toate părțile casei o ridică din ce în ce mai sus, până când ajunse în vârful ciclonului. Și acolo rămase să fie purtată kilometri întregi, așa cum și o pană ar fi purtată înspre meleaguri îndepărtate.

Era întuneric beznă, iar vântul bătea cu putere în jurul ei, dar Dorothy se descurca de minune. După primele învărteli și după ce casa mai fusese o dată zdruncinată bine, se simțea de parcă cineva o legăna ușor, ca pe un bebeluș.

Lui Toto nu-i plăcea. Alerga de colo-colo, lătrând cu putere. Dorothy era mai degrabă liniștită și aștepta cuminte pe podea să vadă ce avea să urmeze.

La un moment dat, Toto căzu prin ușa deschisă din podea, iar fetița se sperie crezând că-l pierduse pentru totdeauna, dar apoi văzu cum urechile câinelui ieșeau din deschizătură, căci din cauza presiunii, nu putea să cadă. Se târi până la el, îl apucă de urechi și îl trase înapoi în cameră, apoi închise ușa ca să nu mai cadă a doua oară.

Cesurile se scurgeau, iar Dorothy prindea din ce în ce mai

mult curaj. Dar se simțea destul de singură, iar vuietul era atât de puternic, încât aproape că își pierduse auzul. Mai întâi se gândi că va fi făcută bucățele când casa va ateriza, dar timpul trecea și nimic rău nu se întâmpla. Așa că reuși să-și stăvilească fricile și cu inima liniștită aștepta ce avea să vină. În cele din urmă, se târî pe podeaua care se clătina până la patul ei și se întinse acolo cu Toto care venise în urmă.

În ciuda urletului vântului și mișcărilor amețitoare ale casei, Dorothy închise într-un final ochii și adormi numaidecât.

HARRIS

We know
books

Întâlnire cu munchkinezii

Fu trezită de o zguduitură atât de puternică, încât, dacă Dorothy nu s-ar fi aflat în patul ei moale, s-ar fi rănit. Zdruncinătura o făcu să se întrebe ce se întâmplase, iar Toto își lipi boticul lui rece de fața ei și începu să se vaite de supărare. Dorothy se ridică în capul oaselor și observă că vântul se oprise. Nu mai era nici întuneric, căci soarele bătea puternic în fereastră, razele năvălind în camera celor doi. Sări din pat cu Toto printre picioare ca să deschidă ușa.

Fetița scoase un strigăt de fericire uitându-se în zare. Ochii i se făceau pe atât de mari pe cât erau minunile din jurul ei.

Cicloul lăsase casa pe pământ cu grijă, atât cât poate un ciclon, în mijlocul unui tărâm de o frumusețe rară. Peste tot se zăreau pâlcuri de iarbă mândră, cu copaci falnici în care creșteau fructe bogate și suculente. Pajiști brodate cu cele mai înmiresmate flori încărcau priveliștea, însoțite de păsări cu penaj cum nu se mai văzuse vreodată, care zburau din copac în copac și din tufiș în tufiș. Nu departe se afla un pârâiaș care curgea rapid și strălucea între malurile verzi, murmurând atât de plăcut, că o impresionă pe fetiță, care până atunci nu cunoscuse decât preriile dogorâte și întunecate.

În timp ce privea cu uimire cele ce o înconjurau, băgă de seamă cum un grup format din cei mai bizari oameni pe care îi văzuse vreodată se apropia de ea. Nu erau la fel de mari precum cei de acasă cu care era obișnuită, dar nu erau nici foarte mici. De fapt, păreau să fie de aceeași înălțime cu Dorothy, care era destul de înaltă pentru vârsta ei. Cu toate acestea, erau mult mai trecuți prin cele ale vieții decât ea.

Erau mai mulți bărbați și o singură femeie, toți îmbrăcați în veșminte neobișnuite. Purtau pălării rotunde cu vârfuri ascuțite care